

СПОДЕЛЕНО ЩАСТИЕ

Аз съм НИЯ и уча в
ОУ"Бачо Киро". Ученичка
съм от III-д клас.

Забавен и интересен е
животът ни с моите
съученици, защото не
само учим, но и често
излизаме на походи по
туристически пътеки
около нашия град.

Тогава се чувстваме щастливи и
жизнерадостни, защото истински се
забавляваме и се радваме на красивата
природа.

Един такъв
щастлив ден си
подарихме като
участници в поход
по новооткритата
Екопътека от
с.Беляковец до
Преображенския
манастир.

Беше
невероятно
преживяване и с
помощта на моите
приятели ще
разкажем за
чудните гледки и
приятните часове,
прекарани сред
приказната
природата.

Ето какво
споделиха те.

МИКАЕЛА:

На 23 октомври 2010г.
осем деца от III-д клас
заедно с г-жа Янкова
тръгнахме на поход по
Екопътеката до
Преображенския манастир.

Автобусът ни закар
до с.Беляковец и оттам
продължихме пеша.
Пътят беше дълъг и
изморителен, но ние
спирахме за почивка,
да си похапнем и да
поиграем.

Ние бяхме
първите, които
минаха по тази
Екопътека.
Вървахме по килим,
покрит с шарени
есенни листа.

Видяхме много
малки рекички и
водопадчета.

Дърветата бяха в
пъстра и красива
премяна. Въздухът
беше чист и свеж.

Радвахме се на
последните
цъфнали есенни
цветя.

Денят беше слънчев и подходящ за разходка. Всички ние бяхме заредени с много настроение и енергия, въпреки дългия преход.

Скалите покрай нас имаха чудновати форми. Пред тях ние изглеждахме много малки.

Заобикалящата ни природа беше великолепна и величествена.

Малко преди да стигнем до манастира, минахме през гора. Слънцето огряваше пожълтелите листа и дърветата пламтяха в красиви огнени корони.

Походът ни завърши с пристигането ни до Преображенския манастир. Влязохме в църквата и запалихме пред олтара свещички за здраве. Чухме и историята на манастира.

След почивката дойде автобусът, който ни върна отново в града.

Всички ние бяхме щастливи откриватели и пътешественици.

ДАНЧО: Обичам природата и
затова често ходя с моя клас
на походи. Такъв беше един
хубав есенен ден, когато
тръгнахме на поход до
Преображенския манастир.

Беше приятно сред природата. По пътя над нас се извисяваха грамадни скали. Най-много ме впечатли едно дърво, което беше израснало върху огромна скала.

Каква възшебница
е природата! Прави
чудеса. А дърветата
в гората грееха като
слънца със своите
златни листа,
обагрени от
вълшебната есен.

За мен беше един хубав есенен ден,
прекаран с моите приятели.

МИРОСЛАВ: Доста
се измориx от
дългия преход по
Екопътеката, но да
си призная, умората
беше приятна.
Хубавата есенна
гледка ми даваше
сила.

Пъстрата есен
изглеждаше като
нарисувана. Набрах
букет от горски
цветя за мама.

Доволен и щастлив
се прибрах у дома.

ПАВЕЛ: На мен ми
хареса хубавата
горичка, през която
минахме, чешмата,
от която пихме вода,
рекичката, която
прескочихме,
високите скали,
издигнати над нас.

В гората към
манастира имаше
красиви цветя, които
бяха нацъфтели
навсякъде. Видяхме
много интересни
камъни с чудновати
форми.

Стигнахме до едно старо вековно дърво, в което имаше хралупа.

В Преображенския манастир беше интересно. Колелото на живота, иконите по стените, историите, които чух, ме впечатлиха.

ДАМЯН: На мен ми харесаха
най-много дърветата, цветята и
огромните скали. Въздухът
беше много свеж. Природата
беше много красива. Имаше
невероятни гледки.

Впечатли ме и
Преображенския
манастир. Там видях
изобразено
Колелото на живота.

Дълго ще помня
този ден.

ЙОАН: Бях впечатлен от историята на Преображенския манастир и с помощта на моите родители събрах повече информация, която искам да споделя с вас.

Преображенският
манастир е един от най-
големите български
монастири. Той също е и
един от най-ценните, тъй
като в изграждането на
монастирския комплекс са
участвали най-известните
ни възрожденски майстори
- Захари Зограф и Уста
Колю Фичето.

Някога манастирът е бил едно от най-важните културни и просветни средища - времето на Второто българско царство, а днес е един от най-ценните паметници на архитектурата и

Манастирът е изграден през XI век и първоначално бил метох на Ватопедския манастир в Света Гора. През 1360 година, по времето на цар Иван Александър, манастирът станал самостоятелен.

изкуството в България.

След падането на България под турско робство манастирът е неколнократно опожаряван и плякосван от турците, а в последствие е разрушен напълно. Векове след това, през 1825 г., манастирът е изграден отново от отец Зотик, с помощта и средствата на родолюбиви българи.

В продължение на три години (1849-1851) самоковският майстор-иконописец Захарий Зограф рисува стенописите и иконите в главната манастирска църква. На най-видното място, той изписва монументалните стенописи “Страшният съд” и “Колелото на живота”.

Паметник на българското дърворезбено изкуство е и позлатеният иконостас.

В западната част на манастирския комплекс се издига камбанарията със седемте камбани, една от най-хубавите звънарници, създадени от майстор Колю Фичето.

Преображенската света обител е играла важна роля в борбата на българския народ за църковна и национална независимост.

Била е културно-просветен център и убежище за много родолюбиви българи и революционери, а през годините на Руско-турската война е превърнат в болница.

През 1991 г. се свлича
скална маса и унищожава
част от монашеските килии.
Голямо парче скала пада
към църквата, но като по
чудо се разцепва и остава
от двете ѝ страни без да
нанесе поражения.

**Природата сякаш
пази това прекрасно
свято място, но дали
ние ще успеем да го
съхраним.**

АЛЕКС-фотографът зад обектива...

...и НЕГОВИТЕ прекрасни снимки.

За да бъдете и вие част от този ден, с най-голямо удоволствие споделиха преживяното: НИЯ, МИКАЕЛА, ДАНЧО, МИРО, ДАМЯН, ПАВЕЛ, ЙОАН и АЛЕКС-фотографът зад обектива.

